

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто нощ. шал. 143322
Адреса для телеграм:
— „Діло“, Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячної в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словацькій 30 ч. к., Румунії 150
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІН.
СТРАЦІ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Собор єпископів.

Львів, 28. листопада 1927.

Львівсько-Архієпархіальні Відомості (з 15. ц. м.) подають: Для 29. листопада ц. р. зачинється конференція, на яку запрошено всіх Єпископів і Арх. Адміністраторів нашого обр. з Чехословаччини, Югославії, Румунії, Латвії, Естонії, Данії, Швеції, Канади.

Вс. довідуємося, участь в конференції крім всіх чотирьох галицько-українських владик зголосили: крижанівський єпископ о. Діонісій Ніяді (Югославія), мукачівський єпископ (з осідком в Ужгороді) о. Петро Гебей, адміністратор прашівської дієцезії о. Павло Гойдич, генер. вікарій апост. адміністратора румунських греко-католиків (голов. в Буковинських українців-католиків) о. Сабо, канадійсько-український єпископ о. Будка, єпископ для захарпартських українців у Зєднених Державах о. Василь Такач та представник греко-католиків у Болгарії. Не візьме участі в конференції українсько-католицький єпископ в Зєдн. Державах о. Кон-стантин Богачевський. Таким чином в конференції гр. кат. єпископів, радше в соборі єпископів беруть участь всі єрархи, всі керманічі тих єрархій, де живе український народ — за винятком сп. К. Богачевського. Для того на собор гр. кат. єпископів з'явилися й керманічі греко-католиків в Югославії і Болгарії, представники тих славянських країн, в яких релігійно-унійний рух зробив великі поступки.

Собор єпископів, хоч у ньому безголовним чином участь церковна єрархія західно-українських земель, привабливих під теперішню пору до Польщі, Чехословаччини і Румунії та єпископат наших заморських братів, не має виключно національного характеру. На ньому виразніше відбивається печать релігійно-віросповідної соборності.

Та — не зважаючи на те — конференція, якої програми з невідомих нам причин не проголошено, без сумніву займеться проблемами, що в останніх часах вирости на нашому релігійному ґрунті. Головною з них є питання „нової унії“, т. зв. католицтва славянського обряду, твору наскрізь нового з чим політичним підкладом, твору спрещованого польськими політичними чинниками і латино-польською церковною єрархією.

Греко-католицизм у ході свого історичного процесу набрав усіх ознак та став по суті національно-релігійною західною віткою українського народу. Ця національна прилика греко-католицизму відкривається перед ним великі перспективи на східній Україні. Розвиток політичних сил в значній мірі переверсив можливість унії на східні зборуча, але зате тим більші можливості відкрив перед ним на українсько-українських землях, відокремлених Польщі рижським трактом, на землях, де традиція унії була ще жива і сильна. Ми всі маємо на увазі, як з Холмицької, Підляшської, а навіть Волинської зверталися до митрополитичного престолу у Львові, а з проханням відновити там унійні традиції, привернути „стару віру“. Та на переломі здійснення цих багаторічних проханнях, а саме в момент, коли голова митрополита при-

тизи кількох літ ми бачили справжню оргію захвату колишніх унійських церков і переміни їх на латино-польські костели. Поруч з тим виринули двоглядні біритуалістичні проекти арх. Роппа, а опісля й з'явилася „нова унія“, з „одигінальними“ богослужбовими формами, з підчиненням „неофітів“ адміністрації й юрисдикції латино-польської єрархії. Замість дійсної унії повстав хаос, бездушний твір, базований на матеріялістичному опортунізмі з одного боку і денационалізаційних плянах з другого.

Греко-католицизм, справжню унію, з твердими формами, заперикованими довгим стабілізаційним процесом, поставлено в передсінку „оглашених“ — тільки з огляду на її національний характер. Це й було причиною, що проти унії звернулася ненависть всіх тих, які бажали би стерти її національні признаки. І ми бачили, як з моментом — так сказати — скорчення унії, наступив застій в її розвитку. А в добі застою поведено латинізаційні спроби — як богослужбового, так і звичаєвого характеру. В нашому релігійному житті настала доба замішання, яка створила податний ґрунт для поширення сектанства.

Ніщо не діється без причини. І ослаблення греко-католицизму має свій довгий причинний ланцюг. Відворотною стороною латинізації є спроби насаджування „польського православ'я“ (на Лемківщині). І сумнівно, чи з того стану вирве греко-католицизм „чистий католицизм“, пропагований деякими нашими церковними колами.

Живемо в добі підвисшеного національного почуття, в добі кристалізації національної суті забутих історією і затурканих обставинами народів чи їх частин. В тому дивовижному процесі релігії не може бути безучасною. Вона мусить не лише акомодуватися до духа часу, але й ста-

ти на чолі відродженських здвигів. Бо тільки тоді вона найде опору для свого розвитку. Националізаційний процес в церкві не лише відбувається на сході Європи, але західно-католицька церква незвичайно зручно приурочується до нових умов, на чому зовсім нічого не втрачає її універсальності. Тим більше мусить з духом часу йти греко-католицизм, якого ісповідниками є головні українці, а який є синтезом східної соборності з демократичним підкладом і західної універсальності, побудованої на монархічно-аристократичному принципі. Анаціоналізм, байдужність до нових ідей і нехтування духом часу може тільки привести до упадку — без сумніву — історичну і в основі велику ідею унії.

Перед собором єпископів — переважне завдання вирішити питання „нової унії“, відносно до римського центру, реституції старинних форм нашої церкви, характер унійного руху, проблему сектанства і т. і.

Вже сам факт скликання собору надає йому великого значіння. Це мабуть вперше на Святоюрській Горі зберуться владиків і керманічів греко-католицької церкви під проводом її фактичного патріарха, митрополита А. Шептицького. Таким чином керма тією церквою в дійсності концентрується в руках Св. Юра. Львів виростає на новий центр, об'єднуючи в собі елементи Царгороду і Риму і Києва. Св. Юр стає зачатком нового, хоч значно помешшеного щодо розмірів влади, але не менше важкого у своїх можливостях — Ватикану. До того ж його вплив базується виключно на ґрунті морального, на особистих прикметах і цінностях українсько-католицького первосвященника. А греко-католицизм виходить зі стану якої-небудь „додаковості“, зі стану „Zwischen ding-y“, а стає важливим самостійним чинником.

До роздвоєння у ВКП.

Постанова Ц. К. К. і Ц. К. ВКП(б) про виключення провідників опозиції з партії.

З уваги на велике значіння мабуть недалеких уже наслідків теперішнього роздвоєння серед російських комуністів вважаємо доцільним познайомити наших читачів з найновішими постановами Центральної Контрольної Комісії і Центрального Комітету Всесоюзної Комуністичної Партії більшовиків про опозицію, про виключення Зіновєва і Троцького з партії та про найвидатніших прихильників опозиції. Дотичні постанови звучать:

1. Для того, щоб забезпечити всім партії правильну і нормальну підготовку до 15-го З'їзду, ЦК ВКП(б) опублікував, згідно зі статутем партії, більше ніж за місяць до з'їзду тези ЦК, опублікував в „Дискусійному листку“ контр-тези опозиції, відразу ж як одержав їх, а також промови і статті опозиції, дав опозиції цілковиту змогу виступити в обговоренні своїх поглядів, як в пресі, так і в партійних організаціях і по осередках партії, при чому ці т. Зіновєв, ні тов. Троцький не вважали для себе за потрібне виступити на партійних зборах, і далі однак, улаштувавши підпільні збори, без участі представників партії.

2. Не зважаючи на те, опозиція не тільки не відмовилася від підписан-
колу і порушення єдності партії, а навпаки, ще більше підвинула свою рушійну роботу.

Відкинувши на всіх осередках, де відбулася дискусія, не зважаючи на одностайне рішення, поміж членів партії, що брали участь в дискусії, опозиція: а) і далі вимушувала негальні антипартійні листки, де у формі наклепів висвітлює діяльність партії, друкує ці свої видання, по негальних друкарнях, устаткованих через крадіжку прифугу, паперу тощо; б) організує ряд антипартійних негальних зборів, залучає туди непростарілих й чужі партії та робітничому класові елементи; в) підготувала на антипартійних негальних зборах протипартійні демонстрації, обговорює плян дальшої боротьби в партії і залучає до цього обговорення чужі партії буржуазні елементи, розв'язуючи таким чином, ворогів пролетаріату антирадянські сили; г) захоплює свавільно приміщення та аудиторію в МВТШ для своїх антипартійних зборів, бачи там представників партії, переходить до організації мітингів з промовами, скерованими проти ВКП, проти Радянської влади; д) в дні 10-их роковин Жовтня, замість того, щоб йти на загальну трибуну, біди маволозою Ціпін, і паром з іншими товаришами

відати міліційні маси робітників Москви, і Ленінграду, лідери опозиції адуць в провулки і закутки та пробують організувати там виступи проти партії роздають і розклеюють негальні антипартійні листки, апелюють проти партії до чужих партій і радянській владі елементів, захоплюють приміщення, які приналежать радянським комендантам і ставлять збройних охоронців, порушуючи тим самим рамці радянської законності і отверто стають таким чином, рудиментом ворожих пролетаріату радянській владі.

3. ЦК і ЦК, визнаючи ці чинники за цілковито неприпустимі для членів партії і тимчасе для членів ЦК і ЦК постановили: а) виключити із ЦК і ЦК членів і кандидатів ЦК тт. Каменєва, Смілгу, Баболовського, Раковського, Аляєва і членів ЦК тт. Муралова, Баболова, Шкловського, Петерсона і Ліадина; б) вважати за потрібне й анули вказаних товаришів з провідної партійної радянської роботи; в) щодо тт. Троцького і Зіновєва, які є головні керманічі всієї цієї антипартійної діяльності, що явно переростає в діяльність антирадянську та підтримує диктатуру пролетаріату і констатуючи, що на поставлену тт. Троцькому і Зіновєву на засіданні 11—12—27 р. партійну вимогу негайно припинити організацію подібних антипартійних зборів і відмовитися від перенесення середпартійних дискусій поза межі партії, вони, у відмові демократично вийшли із засідання президія ЦК, надіславши через докілька годин листову відповідь, що 11—12 і 13-ї дні по суті заперечують не тільки меншіше для кожного члена партії, зобов'язання — Троцького і Зіновєва із ЦК ВКП(б) виключити.

Поноредити тт. Каменєва, Смілгу, Баболовського, Раковського, Аляєва, Муралова, Баболова, Шкловського, Петерсона, Соловйова і Ліадина, що питання про цесуменість їхньої фракційної роботи з перебуванням у лаві ВКП(б) президія ЦК ставити не обговорення 15 з'їзду партії. — Москва, 11. 11. 1927 р. — ЦК ВКП(б). ЦК ВКП(б).

З наведеної постанови видно, що боротьба між партійною більшістю та опозицією розгорілася в СРСР не на жарт. Опозиціонерів не тільки виключають з партії, але й відбирають їм засоби до життя, тобто позбавляють тих платних станових на верхах радянської урядової єрархії, які вони досі займали. Незважаючи на те, опозиція не кидає зброї та навіть не думає залишити боротьби. Тепер ця боротьба стала не тільки боротьбою за кермуючу роль в партії та державній політиці СРСР але в додатку щею боротьбою за фізичну екзистенцію. Спроби опозиції організувати власну збройну гвардію в часі ювілейних обходів з нагоди десятих роковин жовтневого перевороту, отже перед усуненням її провідників з партії, викликають неоднозначно на те, що опозиція не спиниться, тим більше тепер, перед організацією своєї власної збройної сили. Нема сумніву, що перед російськими комуністами висуються невеселі перспективи.

Троцького звільнили 19. ц. м. окремою постановою Ради Народних Комісарів СРСР від обов'язків Головного Концесійного Комітету і всіли вже призначити на його місце якогось маловідомого, а за кордонами СРСР таки зовсім невідомого Ксандрова. Самоозрозуміло, що меткий і підприємливий Троцький не тільки з голоду не згибне, але й не сиде з закованими ру-

жми та не покчає початок, дарма що дуже небезпечної боротьби.

В харківській пресі стрічаємо щодня щораз то нові списки виключених Центральною Контрольною Комісією КП(б)У опозиціонерів з партії. Чим ближче до З'їзду КП(б)У тим довше ці списки. До нас наспіли газети з 18. п. м. (З'їзд КП(б)У почався уже 20. листопада) а списки виключених з партії займають у них вже розмірно аж за багато місця. Нема сумніву, що справа опозиції займе багато уваги на відбуваючомуся З'їзді КП(б)У, та найде на цьому специфічне освітлення. Бо не треба забувати, що опозиція і понького і Зінов'єва відноситься зовсім негативно до всяких українських емпіричних змагань навіть чисто культурних. Тому то й цікавою буде розправа теперішніх керівників

КП(б)У з опозицією. До речі слід зазначити, що переглядаючи в харківських газетах списки виключених з КП(б)У опозиціоністів, бачимо між ними переважно жидів, що очевидно зі самих прізвиськ виключених. Нема сумніву, що що обставину, як і ту, що провідники опозиції Троцький і Зінов'єв є жидами, використовують жидівські чинники як аргумент на те, що у ВКП, а ще в більшій мірі у КП(б)У сильно загніздився антисемітизм. Що прояви антисемітизму серед комуністів обсервуємо від давня це факт, але щоб твердити, що він аж так глибоко вкорінився наприклад у КП(б)У, щоб можна її цілу в ньому посуджувати, це було б рішучо пересядати. Бож нікому не секрет, що найвпливовіші позиції у КП(б)У займають тепер жиди.

Новий Квартал Латинський.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 19. листопада 1927.

I.

Не знати який процент чужинців — 60, 70 чи 90? — коли заглянуть про Париж, де вони перебули два дні чи два тижні, не думає про щось інше як тільки про Монмартр, його „розривки“, театрики й кабаре, його нічне життя, його жіночки, то що. На цьому й вичерпується їх знання Парижа, і навіть Франції цілою з багатствами її духової культури. З цього „знання“ вони й виводять усякі психологічні, політичні, культурно-філософські і які собі хоче висновки про цю країну і її будучність, про характер її родини, звачу жінок і т. і. Одні широкі або ліцемерно руки заломлюють над Францією цілою — ізза Монмартра; інші задля тогож Монмартра пальці собі облизують. Дуже мало хто з цих туристів і здогадується, що Монмартр — не тільки не Франція, а далеко навіть не Париж; що справжньої Франції і справжніх французів там мало, дуже мало; що вся та монмартрська блекота — ніщо інше як тільки одна галузь промисловості, зорганізованої для чужинців, для певної категорії чужинців, що не тільки трохи не вся клієнтеля — чужинці різних мов і шкір, а що й велика частина трудівників (і трудівниць) тієї промисловості постягана сюди з різних кінців далекого світа і не має ні з французькою расою, ні з французькою родиною, ні з духом французької культури багато (щоб не сказати: нічого) спільного. Монмартр — квартал промисловості і розривок обчислених на чужинецьку покупку; щось наче квартал швейської промисловості в Ліоні, шовкової промисловості в Ліоні. Ніщо більше.

II.

Другий тутешній квартал, що користується — правда в далеко не такій як Монмартр мірі — всесвітньою рекламою, — це Квартал Латинський. Властиво треба би говорити не про рекламу Кварталу Латинського — реклама щось комерційне — а про його легенду. Легенда ця дуже давня; вона зродилася ще в середніх віках, а осяяний нею був уже Данте: на подвір'ю старовинної уніятської церкви святого Юліана Бідного, в самому серці цього кварталу, найбільший флюорентинець на жмені солами складав, кажуть, свою голову на сон нічний — за мало було в цього сорбонського студента грошей на готель. Навіть дехто з наших земляків у ході віків минулих туди навідувався: коли хочете дізнатися про них щось ближче, поспитайтеся про це невтомного мандрівника в минуле і не наситного дослідника українських слідів на Заході І. Борщака, що міг би відкрити тут рукопис української граматики, складеної тут якимсь нашим студентом Сорбони, десь у столітті Богдана...

Як багатьом іншим річам, поклала остання війна край також давньому, „передвоєнному“, легендарному Кварталові Латинському. Розсавлений історією, романами і легендами колишній Квартал Латинський, передвоєнний, нині вже тільки спогад. Його вже немає.

Немає вже романтичної бороди й артистичної чуприни, ні криластого капелюха й поетичної шапочки, ні навіть розпущеної на вітер краватки нема. Сьогоднішній студент Кварталу, низько стрижений і бритий, з видом і рухами спортсмена, не пересиджує своїх днів і ночей в пи-

варнях і каварнях, у яких його передвоєнні предки, в димі люлюк, пристрасно будували літературні, містечкі, політичні й суспільні „системи“. Нинішній студент перебуває на вільному повітрі. А коли іноді він і заходить до каварні, то тільки на часок; випити стоячки чорну каву або лямпу ясного пива („бокс“), або — коли дощ — написати лист, чи стрінутися з „кимось“ на rendez-vous скажімо: сентиментальне, мимо легковаження для всякої сентиментальності, яке ця молодь собі принале.

III.

Зрештою іще зна й переважна частина „історичних“ каварень Каарталу. Їх місце зайняли крамниці, банки і кіноматографи. А котрі і лишилися — змінили, „амодернізували“ свій вигляд; висиджують у них ще тільки чужинці-туристи й „ситі“, „буржуї“, а зі студентів — хіба тільки „вічні“ — самі знаєте, що воно значить „вічний“ студент... Тай то тільки такі, що можуть собі дозволити платити подорожлі напикти-аперитиви — сидячки: треба знати, що тут ціна напикту „сидячки“ більш-менш вдвоє вища ціни напикту „стоячки“, платиться, бачите, за місце, і то доволі солоно. А часи нині не такі то легкі, щоб пересічний студент хотів (і міг) платити „сидячки“, одного франка (або більше) за стаканчик кави, яка коштує 40 або 50 сантимів, коли стоячки її випити і — піти собі далі, своїм шляхом.

Правда, часи важкі — не новина. Не новина у нас — від найраніших діточих років памятаємо, як наші мамі жалкувалися на доріжню і на важкі часи; не новина вони — може й самі здогадаються? — й у Парижі, а в Парижі — в Латинському Кварталі. Однак, коли вже про Квартал цей мова, треба сказати, що трудність удержання там нині більша ніж було перед війною, — ніж було навіть після війни, в часах грошевої інфляції. Нині і помешкання знайти важко, і непомірно воно дороге, і харч тут подорожів і франк дорогий.

Необхідні видатки нинішнього студента такі високі, що вже й їх самих було би доволі, щоб змести з фізіономії Кварталу Латинського його колишній, нині легендарний вигляд: безжурної, розбарашкованої й розкуйдовченої студентської боси. Чого, скільки гроша треба париському студенту, на якого налягає одночасно гостра криза помешкань і доріжнє життя?

Передовсім треба, щоб видатки на необхідні книжки не налягали занадто важко на студентському бюджеті і не засуджували молодого людину на примусовий піст і на життя в прокахних, нездорових закамарках. Треба далі харчівень, які не загрозували би клієнтів. Готелів, у я-

ких студент не варивсяб літам, не заморожувався зимою, тай не згаражувався сухотами — в усіх порах року. Кілько, таке нині коштує, скромно й низько числячи?

IV.

Важко, властиво майже неможливо обійтися студенту місячним видатком на книжки і „скрипти“ нижче яких 150—200 франків, на харчі нижче яких 500—600 франків, на кімнату нижче 300—500 франків.

Очевидно, що коли говоримо про необхідні видатки на книжки, то мисимо на увазі не тільки само „мінімум“ (дороге зрештою) підручників „до іспиту“, а — незалежно від бібліотек — про книжковий матеріал, без перетравлення якого навіть „покінчений“ студент в дійсності остався би неуком або недоуком, дарма що іспитованим або докторизованим; краву такого кожного країна, а наша в обильнішій від інших мірі, має аж забагато, і на продуккування його знаменито і аж занадто вистарчають Львів і Кошичинці, а непотрібний ні Париж, ні Гайдельберг, ні взагалі який-небудь заграничний університет...

А видатки на пральню, на білий одяг, на обуву, на міські залізничні і автобуси? А кишенковий гріш? Коли взяти під увагу, що величезна більшість студентів, французьких і чужих, не має місячно до розпорядимості більше 1000 франків (себто 40 доларів), можна чудуватися, яким чином ці молоді люди звязують кінці з кінцями. Бо за сорок доларів місячно можна тут хіба жити в полу-голоді, а мешкати, одягатися і харчуватися не можна. З анкет відомо, що тільки дрібна меншість теперішніх студентів у Кварталі має місячно на прожиток більше сорока доларів. Натомість куди більше їх мусить „задовольнятися“ вартістю 30, а то й 20 доларів, — якось жити.

Жити — та як? Але це, — рече Кіплінг — знов „інша історія“.

О. Левицький

На педагогічні теми.

Проблема двох і більше мов у шкільній навч.

(Довідається)

Це був би короткий зміст статті проф. Генска. Проф. Генс кінчить її словами, як переводити нові досліди при допомозі тестів, щоб остаточно вирішити питання, чи двоюмовність є шкодливою чи ні.

Для нас, українців, це питання важке, бо ми силою обставин мусимо вчитися в чужих мовах або чужих мов і добре їх знати. В Московщині і на Великій Україні мусять вчитися українські діти московської мови; на Західній Україні польської мови; на Буковині румунської мови; на Закарпатті чеської, а в деяких школах і московської мови; на Словаччині сло-

дом можна примиритися. Та громадянське становище у Забєжкіна було поганеньке. Зрештою навіть нікчемне. Так ось, коли зробити смішне порівняння, при тому сміючись невинно, коли бухгалтер Івана Нажмудинича прирівняти до шупака, а побігущого Мішку — із союзу молоді — порівняти з борючком, то Забєжкін, дарма, що бувший колегіський реєстратор, зовсім не буде більший себеліка або навіть колючки дрібнесенької.

Ось так, чи при таких то сумних обставинах міг Забєжкін на який-небудь романтизм надіятися?...

II

Та одного разу склалася подія. Раз якось Забєжкін захворів. Себ-то не те, щоб Забєжкін надто захворів, а так у висках страшенно почало ломити.

Забєжкін і лінійку до висків прикладав, і силною лоб натирив — не помагає. Пробував Забєжкін у канцелярські справи вкопатися.

Які це штани? Чому дві пари? Чи не є це перешкода владі? Чому бухгалтерові Іванові Нажмудиничеві крім комплекту шинельку видано і куди це він, собачий ніс, причепив ту шинельку? Чи не загнав він її, нікчемна личина, в рубрику державного майна?

У висках заломило ще гірше. І ось попрахав Забєжкін у Івана Нажмудинича, щоб його скорше до дому пустив.

— Іди, Забєжкін. — сказав Іван Нажмудинич.

М. ЗОШЕНКО.

Коза.

I.

За п'ять четверта Забєжкін сякався гак гучно, що ніс у нього гудів, як труба ерихонська, а бухгалтер, Іван Нажмудинич, із переляку здригався, упускав ручку на долівку і говорив:

— Ох, Забєжкін, Забєжкін, сьогодні скорочення штатів іде, колиб тобі, Забєжкін, тее, — від скорочення не попасти... Ну, куди ти квадишся?

Забєжкін ховав хусточку в кишеню і шмагатиною починав обтирати стіл і каламар.

Дванадцять літ сидів Забєжкін за тим столом. Дванадцять літ! Навіть подумати лясно, який це час не маленький. Адже, коли на протязі дванадцяти літ, скажім, пил ні разу зо стола не стирати, так напевне і каламаря не видно буде.

Якраз в четвертій Забєжкін нароком рухав столом і гучно говорив — четверта, чотири коштики відкидав на рахівниці і йшов до дому. А йшов Забєжкін завжди по Невському, бо там хоч було за що зачепитися, і не тому він йшов по Невському, що якої-небудь зустрічі сподіювався, а так — задля цікавості. Всеж людеж різноманітні, і крамниці чорт знає які, та й прочитати смішно, що в якому ресторані люди їдять.

А щодо зустрічі, то — звичайно — буває всяко... Адже ось скажім дідде Забєжкін зараз

до Садової, а на Садовій, ось там, де чорне мурло чоботи гуталином чистить — знепацька дама... Чорний одяг, вуалька, очі... І підбіжить та дама до Забєжкіна... „Ох, скаже, юначе, визвольте мене, якщо можете... До мене присікаються, мене ображують вульгарними словами і навіть гідкі пропозиції роблять...“ І візьме Забєжкін ту даму під руку, так, ледві доторкаючись, і одночасно з незвичайним лицарством, і пройдуть вони мимо напасників презиркуватого і гордо... А вона, виявляється, дочка директора якого-небудь там тресту.

Або ще простіше — дідусь. Йде дідусь незвичайно інтелігентний. І нагло паде. Взагалі, заворот голови. Забєжкін до нього... „Ах, ах, де ви живете?“... Підводчик... Під ручку... А дідусь, комар йому в ніс, — американський підланий... „Ось, скаже, вам, Забєжкін, трілон карбованців“...

Звичайно, все це так, бредня, романтизм, бездумна мрія. Та й який це чоловік може підійти до Забєжкіна? Який це чоловік може мати щонебудь спільного із Забєжкіном? Адже також і вигляд багато значить. А в Забєжкіна і шия тонка, і все таки причіски ніякої немає, і ніс кривулькою. Ну, ще ніс і шия, як не дивитись, — природа, а ось причіски справді — ніякої немає. Треба буде негайно запусити. А то просто ніякого вигляду.

А колиб у Забєжкіна було значне громадянське становище, то і справа взялаб інший оборот. Колиб Забєжкін був кварталним доглядцем чи чимсь подібним, або хоч агрономом, то і з вигля-

нашої, несвої і московської мови. На-
слідок того такий, що на всіх просторах
нашої землі українська інтелігенція
говорить або по українськи, або ужо
не своїх слів, а ще разше говорить чуже
слово навіть там, де цього зовсім
немає. Що двоюмовність або тримов-
ність наших дітей відбивається некорисно
на умовий розвитку наших дітей, не ма-
ючи намір заміняти всі наші учителі в За-
хідній Україні, в головну ті, що вчать по
польським семінаріях, де двоюмовність
поширюється в цілій шкільній. Всі ми недово-
ляємося з поступів нашої гімназіальної мо-
ови. Ми все згадуємо, як то добрі ла-
тини, греки, німці були за наших часів,
і запитуюсь, чому нинішня молодь гірше
вчить. Ми забуваємо, що наша нинішня
молодь живе по великій світовій війні, зви-
кло в нужді, без ідейного проводу, без
якої б будучини — а має більше праці,
ніж ми мали. За наших часів не було
двоюмовності. Нині селянській дитині
дають строгий іспит з польської мови прями-
мим історичним до гімназії, а хто ді-
лає, той мусить на вивчення польської
мови і великої польської літератури з
безчисленними польськими лектурами стіль-
ки часу зужити, що на українську мову і лі-
тературу та на інші предмети вже не бо-
гато часу лишається. Скажете певно, що
наша молодь дає собі раду.
Так собі раду — але скільки праці йде
на те! Той не забуваймо, що до наших
днів дає по більшій частині лиш талано-
вита молодь. А незважаючи на те, які
слабкі поступки вона проваляє, коли взяти
її у яку важливу працю. Наша молодь
неуцита! Чи може винні цьому латина,
грек? І ми вчилися і латини і греки і бо-
гато більше німецького, а всеж
не мали собі раду! Але в нас польська
мова була лиш одним з предметів з об-
меженим обсягом, а не, як тепер, найваж-
ливішим і найтижчим предметом, який ви-
вчить вже навіть українську мову і здер-
жує через те умовий розвиток наших уче-
нів, бо наші ученики вчать тепер і
українську в двох мовах, в українській і
польській.

Оскільки жодто, що от і поляки мають
мисля або подекуди вчать української
мови! Що до цього, то ми українці 1) не
знаємо від поляків, щоби вони вчилися
українській мові, а 2) добре знаємо, хто
вчить української мови польських ді-
тей. Українська мова в польських шко-
лах — це фактично трата часу на те,
щоби ученикові чи учениці могли вписати
і відповісти ноту з української мови.
Вони в українських школах. Так шкіль-
ні насти по кожній візанції звертають
лише голownie на те, що наша молодь
не говорить цілком добре по польськи
і ставлять що раз більші вимоги, в
тому напрямі, хоч добре знають, що на-
ша молодь говорить в дома лише по
українськи і що польська мова справляє
для неї труднощі.

Як же те помігти нашій молоді? Чи треба викинути латину з нижчої гімназії, з греку з вищої? А як так, то що викинути з учительських семинарій? Отже не треба борюга! Що до латини і греки, то на мою думку, їх треба лишити і боро-

...і то таким жалісливим тоном, що й сам
...прослезився. — Йди, Забейкін, але па-
...тий, що сьогодні скорочення штатів...

Взяв Забєжкін картуз і вийшов.
І вийшов Забєжкін по привичці на Невський,
на Невському, на розі Садової, стало темно
під його очак, він захитався, пошкрібав руками
по шкатулці і зі слабости незвичайної прихилився до
крамниці. А в ту пору з крамниці вийшов
чоловік (так, звичайного вигляду чоловік, в ка-
пелюсі і коротенькому пальті) і, зачіпивши За-
бєжкіна ліктем, доторкнувся капелюха і сказав:
— Даруйте!

— Господи! — сказав Забежкін. — Та що ви!
Будьте ласкаві...
Але прохожий був далеко.

— Що це? — подумав Забєжкін. — Який такий прохожий. Даруйте, каже... Та хіба я скажу ніщо-небудь проти? Та хіба він мене трутив? Та ж мінь, дрібненька мошка крильцями зачіпає. І хто ж це? Мабуть, письменник, або якийсь всесвітній вчений... Даруйте, каже. Ось тутічка! Адже навіть не розглянув його обличчя...

— Ах! — гучно сказав Забежкін і нагло пішов за прохожим.
Йшов Забежкін довго за ним — весь Невський і по набережній. А на Троїцькому мості нагло з очей. Дві дами йшли — капелюшки а перами — заслонили і як у Неву канув.
А Забежкін усе йшов уперед, махав руками.

ніти. Коли в мене що до цього ще були які сумніви, то розвіяв їх д-р. О. Макарушка своїми статтями в „Новім Часі“ про шкільництво на Великій Україні. Бодай у нас не тай лишаться такі школи, з яких виходили би люди, що зміли би науково працювати. Лиш треба би подбати, щоби до наших гімназій ходила талановита молодь, як це було давніше. А це станеться лиш тоді, коли знова з сіл стане напливати вибрана молодь. До тогож прийде лиш тоді, коли будемо творити дешеві бурси — без цього не піде!

Отже як допомогти молоді? Думаю, що мусимо всіми силами змагатися до того, щоби 1) в наших школах на всіх предметах, крім польської мови, викладав мовою була мова українська; 2) щоби знесено вступний іспит з польської мови до першої класи; 3) щоби вимоги з польської мови, головню щодо обов'язкової і "добровільної" лектури, точно означено.

Колиж мова про чистоту мови, то треба нам подбати, щобні всі підручники — очевидно добрі — з яких користає наша молодь, були писані гарною українською мовою. Тепер є так, що наша молодь вчиться майже виключно з польських підручників, т. зн. вчиться перекладаючи невміло з польської мови на українську. Що з того виходить на принауці латинської мови, де все перекладається на українську мову, знає кожний, хто має дітей в гуманістичних гімназіях, де українських лат. підручників нема. Найгірше стоїть під тим оглядом справа в учительських семінаріях. Там українських підручників ззагалі нема, учениці вчатьсЯ лише з польських підручників і доходить вже до того, що ученицям при іспитах легше відповідати по польськи чим по українськи. Цих кілька думок кидаю в тій надії, що наші педагогі ними заінересуютьсЯ і що з цього виийде користь для нашої молоді.

Г. Т.

Ювілей Ольги Кобилянської.

Смерть румунського прем'єра міністрів Братіану стала на перешкоді буковинському комітетові відсвяткувати ювілей нашої великої Письменниці в дні 26-го ц. м. Учора вечір прийшла із Черновець телеграма, яка повідомляла, що ювілейне свято відкладено на 11-го грудня. Таким робом сподіваний приїзд Кобилянської до Галичини на перші дні грудня буде мабуть відкладений, бо письменниця ледви чи зможе бути присутньою на вечорі в її честь, який приготує у Львові „Союз Українок“.

Одночасно одержали ми радісну звістку, що радянський уряд призначив Ользі Кобиланській досмертну пенсію в сумі 50 дол. місячно (а також В. Стефаніковій). Дивним дивом цього ж вечора розійшлась у Львові прикра чутка, яку ми привезо-лені спростувати із денникарського обо-в'язку, щоби вона не ширилась і не від-блалась неприємним відгомном аж на Бу-ковині: про смерть Ювільятки. Якщо віри-ти народній мудрості, є це найкраща озна-ка, що Письменнича проживе ще багато літ у повнім здоров'ю.

Сла згадати, що в неозлоному місті в Галичині підготовляють вечори та відчити, присвячені письменниці „Книгарня Тої, ім. Шевченка" у Львові прибрала вже під тижня свою виставку творами та портретами Кобилянської, таксамо Книгарня У. П. Т. Завтра вранці вийде багато ілюстрований журнал „Світ" із новим оповіданнями Письмениці та статтями про неї. Також усі інші українські журнали й часописи присвятили Кобилянській свої числа.

Наукова праця на Україні.

(Виклад інж. Володимира)

На таку тему відбувся день 25 XI н. р. в залі музею Наукового Товариства ім. Шевченка вистави ілю. Палайніна з Харкова. На цю доповідь голодара Товариства проф. Ступницький скликав спілани збори всіх секцій Товариства при участі запрошених гостей.

Ізміїр Балабан займає в Харкові досить виключне місце — він є головою "методологічно-дослідного комітету" при Головному Українському Науці і є членом Всеукраїнської Ради Народнього Господарства.

Приходиться жалувати, що виклад його має багато загальний характер і був переповнений фактичними, висловлюючись делькатно, „летючістю“. Наприклад, доповідач згадує про повневолення науки за царських часів, зовсім забув охарактеризувати її теперішню спосібду. Говорачи про заходи радянської влади уратувати фізичне істнування вчених, забув згадати про декрети радянської влади, які цих учених послали були свого часу на голодний памок і нигдали на вулицю на примусові фізичні роботи. Правда, що нині не вже минуло. Та, коли говоряти про українську науку з історичного становища, то не слід цього забувати. Довідалися ми з реферату, що соціалістична держава неупиняймо дбає про розвиток науки й уможливлення наукової праці наукових робітників — вони одержувати тепер за наукову працю аж по 100 карб. місячно, а на утриманні Наркомосвіти на півні України по всіх наукових інституціях та установах є аж до 2.000 учених і аспітантів. Відчинено там широку двері до науки для пролетарія і селян — через п'ять літ може властись по плану одержувати коло 2.000 нових наукових сил. На наукову роботу в установи асигновано аж 4 мід. карб., на термінологічні словники аж 500 тисяч карб.

Пока так доповідат твердо вірять, що там створить нову пролетарську культуру. У країні ця відбувається „стилібно“, уряд спеціально допомагає розвитку української культури, хоч панує московська, як всесоюзна, зате дуже розвивається культура національних меншостей. Доповідь була ду-

ФУТРА
 весялякі гуртом і детально
 поручає знана фірма
СОПОМОНА БАЧЕСА
 вул. Краківська 6 бік осн. 1899
 Тел. 21-22

саяв носом, просив вибачення у зустрічних і опі-
сля невідомо кому підморгував.

„Ого, — нагло подумав Забежкін, — кудиж це я зайшов? Камінноостровський... Карпівка... Зверну“. — І звернув на Карпівку.

І от — трава. Півень. Коза пасеться. Лавочки біля воріт. Село, зовсім село.

„Присяду“, — подумав Забєжкін і присів на лавочці біля воріт.

І почав крутики папіросу. А коли крутив папіросу, побачив на хвірточці оголошення:

„Винаймається кімнату для самотнього. Жіночому ґендеру не турбуватися“.

Тричі по черзі читав Забейкін те оголошення і хотів вчетверте читати, та нагло серце сильно забилося. І Забейкін знову сів на лавку.

„Щож це, — подумав Забежкін, — яке дивне оголошення? І хіба не даром сказано: одному. Адже це, значить, натяк. То, мовляв, потребують мужчини... То вимагається мужчини, хазяїна. Господи, твоя воля, аджеж це хазяїна потребують!“

Зворушений Забєжкін перейшовся по вулиці і зненацька заглянув у хвірточку. І відійшов.

— Коза! — сказав Забейкин. — Ей-Богу, справді коза стоїть... Дай, Боже, щоби коза була її, хазяйки... Коза! Адже так, при такому натику, тут і женитися можна! І женюся. Ей-Богу, женюся. Якщо, наприклад, є коза... женюся. Basta. Десять літ ждав — і ось... Доля... Адже, якщо розглядати слово вичерпуюче, якщо помітати

те вбога на факти, а характеристичні нової системи в плані розвитку наукової роботи на Україні доповідач зовсім не подав.

Присутня публіка досить холодно зустріла доповідь.

Проф. Раковський іменем виділу Наук.
Товариства ім. Шевченка подякував госте-
ві, вітаючи в його особі заповіт з ученими
Радянської України.

Після доповіді голова зборів запросив присутніх висловлювати свої замітки або ставити запити. Однак бажаних диспутувати або ставити запити не знайшлося нікого, крім д-ра Євчинського.

Д-р Свенцицький закликає, що тут не час і на місці говорити про розвиток і становлення науки на Радянській Україні, хоч він міг би подати різні критичні зауваження. Там наука швидко починала будуватися де життя й не мав жадних традицій. Хоча зпершу уягу на те, що на Західній Україні українська наука такі традиції має. Хоч які перешкоди стануть їй підляса держави, то вона всеж живе й розвивається та може бути корисною і для Східної України. А тепер уряд Радянської України допоможе розвитку української науки на Західній Україні — допоможе тим, що допустять друковані праці на тамошній кінгарський ринок. Марсієм від цього там не потерпить, а через взаємний обмін скорше хіба змаршидується Західна Україна, відбудеться процес взаємної акомодациї. Д-р Свенцицький прутив при тія нагоді їмж. Баладіну спеціаліний лист до голови Української Науки в справі доущення на Радянську Україну до продажі туютих наукових видань.

Публика бурхливо витала виступ д-ра
Сосніцького.

За нашу дітвору.

Останніми часами у нас говориться і пишеться доволі багато про дівчорі і мо-
лодь, тих майбутніх творців нового кра-
шого життя. Клич: В дітях нашіа будуч-
ність не сходить зі шпальт часописів і ним
покищо Рідна Школа і держиться. Все
таки крім спорадичних кланців плянної
опіки над дівчорію і молодію у нас нема,
Є тільки поодинокі прояви і започатку-
вання на ріжних ділянках суспільної опі-
ки і то в дуже обмежених рамках. Але все
те супроти того, що роблять інші народи
для свого молодого покоління, що треба
би в нас доконечно зробити, є каплею
в морі, класиком справленим на безмеж-
ному пустинньому облоді.

Поша кланчани — дійсно! реально! робо-
ти в нас нема або дуже мало, хоч у чи-
слених випадках розвести її не було би
так тяжко, якби тільки нашілися охочі до
цього люди на місцях і відкликувались бо-
дай на запити з центра і по указникам
зміни зарплаткували якунебудь роботу.

Українське Т-во охорони дітей і опіка ті молоді має надавати напрям тій роботі в цілому краю через свої Філії і Кружки на провінції. І товариство по змозі сил це робить: веде переписку з існуючими вже своїми організаціями, вимагає заїти від них, вишукує людей, які могли би в нових місцевостях нові огнища товариства створити. Але тут саме на нім і кінчиться.

винаймає — значить помешкання є. А помешкання — господарство, значить, повна чаша... Підтримка... Квітки на вікні. Занавіски із тюлю. Занавісочки тюлеві. Спокій... А у свята холодний борщ! А жінка, скажім, дама солідна, порядком обожає, порядком цікавиться. І сама в шовковому халаті павою по кімнаті ходить. І все так величюво, все так благородно і все лише питає: а чи не хочеш, Петрусью, їсти? Ах, яка штука! Ну, таж то хазяйство. Корова, а можливо, що й дійна коза. Краще нехай буде коза — жре менше.

— Коза! — сказав він, задихаючись. — Біла паркану коза. Адже коли коза, то й жити не важко. Якщо коза, то навіть смішно... Нехай Іван Нажмудинович завтра скаже: „От, мовля, дуже мені тебе жаль, Забейжін, але ти звільнений із за скорочення штатів“... Хе-хе, ей-Богу смішно... Здибується, сучий син, зачудується не-мало, коли після слів таких до ніг не впаду, просити не буду... Будь ласка. Коза є. Коза, чорт мене поберіть зовсім! Ах ти, яка шкідлива штука! Ах ти, сміх який!... А жіночому подові дуля яка, до чого то дожив жіночий пол — не турбуватися. Не лізь, мовляв, комар тобі на ніс, тут його величність мужчина потрібний...

Тут Забейкін іще раз прочитав вірш, який
зачитав йому в грудні вгору, на радість увійшов на
поверх.

(Продовження буде)

Переклад з російської мови

(Продолжения буда.)

Иерек, ил и вилетот дотам.

ка) 30, о. Евстахій Сидоренко в Сиріє, Нью-Йорк — збірка 475, (на що злизилися: загальна збірка в церкві 828, Сестринство Н. Серія Хр. 30, Брацтво св. Івана Христотеля від Соснавіна 25, Брацтво св. Михайла від О. Р. Б. 23, Брацтво св. Петра і Павла від У. Н. С. 13, Русько-Український Клуб 12, Брацтво св. Ольги від Провидіння 10, збірка Благоні (15), разом 525 доллрів.

На цю саму цінь зложили в золотих:

Через „Доставу“ збірка шкільних дітей в Кобилівцях п. Янів ад Торебов, для молоді потерпілої від повені (по потрученню порту) 11.85, Гурток студентів українців, Познань, збірка 48.10, Ірича Людвиг, Лаврів, жертва дітої в Лаврові для дітей потерпілих від повені 282, Комітет допомоги на м. Львів, збірка, а то: а) в Успенській церкві: Е. Соїка 2. М. Курницька 0.50, Н. Н. 1, д-р Ю. Янич 20, А. Домінок 2.50, А. Савицька 5, б) в церквах у Львові: лн 18. XI. 1927 218.50 і 1 долар — разом 249.50 і 1 долар, Микола Драган, Літомерніч, Чехословаччина збірка емігрантів членів УГА, а саме кч.: Драган Микола 10, Данилюк Микола 10, Данилюк Володимир 10, Борше Федір 5, Колодій Іван 5, Турчин Адам 5, Рещак Дмитро 10, Василишин Василь 10, „Лавчак Отак 10 — разом кч. 75, по потрученню на порту 5, нетто кч. 70 або 18.54 дол. Тов. студентів „Основа“ в Празі 100 кч. т. є 26.20 дол., Повіт. Комітет допомоги Городецька 500, Ада. д-р Іван Блаженчук Драгобич 30, Народний Дім, кред. кооп. Драгобич 250, о. Пелетатий, Дмитровиці п. Виниши збірка 27.70, Архип Войчук, Костянка ім. Варховичі на Волині, збірка 24.50, Комітет допомоги в Яричеві Новій, збірка 164.10, по потрученню вишків 31.42 — переслано до Центр-Банку 132.88, Ада. д-р Душенчук, Зборів, збір 22, Іж. Василь Добровольський, Варшава через „Діло“ 15, Через Адмін. „Нової Зорі“ у Львові: Микола Баранчук, Зборів 20, Уряд парох. Печеніжик, збірка 47, Кат. Т-во Укр. Діапат ім. св. Восифа у Львові 7.50, Я. Кузачицька Львів 1, — разом 78.50, через „Прогіт“: Дирекція укр. прив. гімназії в Рівні 107.00, через Зам. Банк Гім. Ом. Близницький упр. школи, Рипинне 100 кч. т. є 26.20, через Варшаву: о. А. Черепанин Санкт-Петербург 11.40 дол. т. є 98.22, Український Комітет доп. в Олександрі, збірка в громаді 150.07, Уряд парох. в Скопорохах п. Золотий Потік 3.10, Редакція „Української Громади“ в Луцьку 119.95, Осип Смірда, Прага, від Українського Університету в Празі 120.20.

Разом 2.148.63 золотих і 1 долар.
Попередньо вказано 41317.71 дол. і 11982.40 дол. Отже разом зложено досі 43.496.34 золотих і 12.508.40 доллрів!

† Госмертні згадки.

Д-р Теофіль Кормош.

Сумна вістка прийшла до Львова з Перемишля в суботу 26. п. м.: там помер після короткої недуги (запалення легень) тогож дня в 7. год. раненько визначний український діяч, довголітній провідник Перемишляни у народній роботі — д-р Теофіль Кормош, проживши 66 літ.

Смерть д-ра Т. Кормоша — важка втрата для українського громадянства, зокрама для українських економічних установ. Бо Покійний — один з провідників нашого економічного відродження, один з найбільше заслужених національних діячів на західних „окраїнах“ нашої нац. території. Пославшись у Перемишль, приступив він ще у 60-х роках м. ст. до інтенсивної роботи на культурно-освітньому й економічному полі Перемишля і сусідніх повітів. Разом з пок. д-ром Цегляським, проф. Олексієм Яремою й о. лав. Стрийським поставив він основи народної організації Перемишляни, яка з кошицького русофільського бастіону завдяки їм трудящі перемирини своє обличчя завдяки збором свідомі української думки над Саною. Скільки це коштувало труду, асиль, силки важких хвиля треба було перенести — лишні покоління наші собі не уявля.

Найбільше заслуги має Покійний на економічному полі. Вже перед 40 роками він зрозумів, що шлях до визволення леде через економічний добробут, через господарську незалежність народу. З то дужою він приступив до оснування кредитного товариства „Віра“ в Перемишлі (1892), з тою самою дужою видав і видання „Про стоварищення авробоки і господарські“. Таки членом Цюк Янич став у новий того сава значний вплив нашого кооперативного руху, передовим же наших кредитових установ. Був оснутаелем „Руської“ (Пелес. Української)

РУТИНОВАНОГО

солізатора по-понує адвокат Ротфельд в Зісінно вул. Крамнерів. Інформаций між 3-7. 1007 1-1

УЧИТЕЛЬКИ Р.Ш.

На дуже догідних умовах виконує для Вас кравецькі роботи лише А. Огородник, Жолківська 28. 980 3-3

ДИВАНИ, хідники, портіери, франки, мебелі матерії по фабричних цінах **ВАНК** площа Марійська 5. 1 поверх. 911 7-20

ГОДИННИКИ тіл-ки найліпших фабрик прейзійні про-дас за готівку і на рати від десятиків літ з найліпшої сторони знісна фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 40-?

ПОШУКУЮ Олги Боровської учи-тельки з Вікна (Окна) на Буковині Ласаві згоношення: Олек-сандра Левадєвська Перемишль, вул. По-пелів ч. 4. 997 2-2

Ширть
наш
часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

Ширть

наш

часосис!

І кошти получені з пранням стали мінімальні.
Купіть пачку на пробу, а переконаєтеся чим є RINSO для жіночого світу.

Намочіть і виполочіть — це все!

RINSO до домашнього прання. Продаване тільки в зелених пачках.

КУПОН

До п. Л. Рейда Варшава, головна пошта, поштова скринка 479.

Прошу прислати мені безплатно пробний пакет RINSO.

Імя та прізвище

Адреса

D. 5. (Просітьсья виразно писати)

Щадний" в Перемишлі і директором її від часу її оснування; був одним з оснутаелем і членом надзирної ради „Дністра“; був одним з оснутаелем і від-трюх літ президентом нац. ради Земельного Банку Гіпотечного; був членом-оснутаелем і членом нац. ради Красного Союзу Кредитового (Сентеблзку), членом нац. ради „Народньої Торголі“ і т. д. Пола економічною діяльністю покійний займався також правною в „Прогіт“, „Рідний Школі“, а далеко не чужа була йому й політична діяльність. Брав живу участь у політичній житті повіту як організатор і провідник національно-демократичної партії, перешовив у Перемишлі всі виборчі акції і взагалі заслужився немало для розбудження і зросту українського політичного життя в західних повітах української Галичини. Відзначний нарід обдарував Покійного й великою почесною: в останній каденції галицького союму (1913-14) був він вибраний послом з перемишського повіту.

Слід зазначити, що Покійний своєю невсипущою працею причинився до поважного зросту і збагачення українських економічних і культурно-освітніх установ у Перемишлі. Була у загалі дуже рухливою людиною і не знав, що таке відпочинок. Його гостинний дім був завжди осередком нашого життя в Перемишлі. При тому Покійний був великим товаришеский, людина сил і музику і сам був досконалим диригентом хорів, цікавився постійно нашим співаческим товариством.

Ще за українського армив був арештований і сидів у Домбю, звідки втік до Відня, де працював м. ін. над збиранням матеріалів до 1. тому „Червоної Книги“. Вернувшись по кількох роках до Перемишля, був арештований вдруге і взагалі в цих роках він витерпів багато.

Земля пером Вишачному Громадянстві і Заслуженому Діяччю!

В суботу в год. 6.30 вечером відбудеться в „Дністрі“ малібне засідання представників усіх наших економічних установ, присвячене пам'яті Покійного. Всі установи виснають зі Львова десять делегатів на похорони до Перемишля, які відбудуться в повелізок 28. п. м.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. п. Карабінєвчю:

Оліриат:
28.XI. Циганка Аза.
29.XI. Б.В.
30.XI. Вихрест.
1.XII. Запорожець за Дунаєм.
2.XII. Майська ніч.
Теріонієль:
4.XII. Циганка Аза.
4.XII. Гоша (прем'єра), перший раз на Українській сцені в Галичині. 993 2-7

Український Комітет Допомоги жертвам повені на м. Львів прохас Високоповажани Пані прибути на засідання, яке відбудеться 1-го грудня ц.р. в 4-й год. попол. у доміш „Марійського Товариства Пань“ при вул. Бляхарський ч. 11, II. пол. Предметом нарад улаштування прилюдної збірки для 11-го грудня ц.р., на яку Комітет одержав позволення поліції. 1004 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

д-р Маркіян Дзерович
спеціаліст внутрішніх недуг
ординує від 1. грудня 1927
у Львові вул. Кохановського ч. 100
пристаюк трамваю 3, 6, 7.

д-р Фелікс Ган
Львів, Городецька 40.
858 Переселення Рентгеном 18-24

д-р Кляра Кеннерова
лікарка
в Перемишлянах
повернула і ординує як передтак.
944 Лічення кварцевою лампою. 3-3

ДЕНТИСТ
Б. ЛЬОКЕР в СТАНИСЛАВОВІ
вул. Собіського 14.
Спеціаліст: білі корони, штучні зуби без піднебіння, містки без корон і білення зубів. — Приступні ціни — до 794 гідні услівя. 32-?

Лікарсько-дентистичне Заведення
д-р Симона Раппапорта
Якова Насса
Львів, вул. Сикстуська 17/II.
Скріплювання хитаючихся зубів, відомбування і винищення зубів без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті на амеріканську систему. Пациєнти з провинції понагодуються в найкоротшому часі в Г. урядовим і студентам значна знижка. 1000 Подієний в снітах. 1-5

ДІМ глинянських
КИЛИМІВ
Львів, Площа св. Духа
(бля віден. кавази і костела ОО. Єзуїтів)
945 поручає: 2-4
у величчм виборі килимів, стрижених ливани і зі шовкової новини оригінальних перських узорів, нафарбові коци, кили, портіери, хідники і воину до смирненських робіт.
Удільє кредиту на догідних услівях.

РІК ОСНУВАННЯ 1889.
ФЕЛІКС І ЮЛІЙ ЛЮБЕЛЬСЬКІ
ЖІНОЧІ І МУЖЕСЬКІ
ГОТОВІ І НА ЗАМОВЛЕННЯ
Приймає всілякі перерібки.
Догідні сплати Рутівського 5.
Ціни низькі Тел. 48-70.
Товар добірний ЛЬВІВ.

ЛІКЕРИ зробити дома ЛІКЕРИ
можє кождий
у 70 ріжних смаках
„STELLA“ в 10 ріжних смаках
до набуття в аптечних складах.
Головний В. Г. Мушинський в Перемишлі, Галичина.
Для П. Т. кооператив і торговель відно-сод
567 відний опуст. 21-?

Сигнети мужескі 14 кар. від зол. 12-00
Обручки шастя 14 карат. від 9-00
Перстенці 14 кар. з прав. руб. від 7-00
993 тільки у виробника
С. А. РОПШІЦЬ Львів
Сикстуська 16

МЕБЛІ першорядних виробів красиві і закордонних, спальні, ідеальні, салони і мужеські покої по дуже приступним цінах і на догідних услівях — поручає фірма **БРИК І ГРИНЕР** — Львів
791 Яголлєвська 24 тел. 21-76. 1-5

До П. Т. Власників
реальності!
Великий вибір олішаних кошів на сніття, власного виробу, після припису Магістрату, оглядаті можна без обов'язку купива в складі при вул. Собіського 34.
На случаи замовлення, доставка на місце.
МАРІЯ БОБЕР
Фабрика бляхарських виробів
вул. Галицька 31. Тел. 13-23
Склад Собіського 34.